

„Ja maar, Jozef, dat gaat zoo maar niet. Dagen van te voren hebben affiches en advertentiën de verwachting van het publiek op het hoogst gespannen; ieder is benieuwd naar de nieuwe opera van onzen directeur, die de muziek zelf componeerde, dagen van te voren golden de plaatsen dubbele entreés en bleef geen plaatsje meer te bespreken over; je begrijpt, Jozef, het gaat niet aan om dan met een leuk gezicht van achter het scherm te voorschijn te treden en te zeggen: Dames en heeren, door een plotselinge ongesteldheid van een onzer artisten kan de aangekondigde opvoering van Amaida niet plaats hebben; wij zullen dan dit of dat geven; je voelt toch, Jozef, dat kan niet, dat kan niet.”

De oude man zweeg. Hij was verpletterd onder de waarheid van deze woorden; hij begreep, 't kon niet en toch, 't moest. Hij kon toch niet toestaan, dat zijn kleinkind in dien toestand het huis verliet, om dan misschien na eenige uren dood daarin gedragen te worden.

„Dus Jozef,” vervolgde van Bergen, „je weet hoe de zaken staan, juffrouw Judith *moet* gaan en als zij gaat kan jij komen. Ik reken dus op je. Nu Jozef, beterschap.”

Geheel in tegenspraak met zijn gewone wijze van doen stak van Bergen den oude de hand toe, die deze greep en zenuwachtig drukte.

„Mijnheer van Bergen,” stamelde de oude man, „ik dank u voor uwe belangstelling. Doe mij nu nog een plezier, een groot plezier. 't Spreekt van zelf, de directeur moet er kennis van hebben, dat Judith niet komt en ik kan onmogelijk weg. Wees u zoo goed den directeur even mee te deelen . . . .”

„Maar Jozef!” barstte nu van Bergen los, „je denkt toch niet dat ik dwaas ben? Ik . . . . ik . . . . zou den directeur zeggen, dat . . . . kerel, hij smeed me voor altijd de deur uit. Neen, man, zoover gaat mijne vriendschap niet. Dat is een affaire, daar ik me buiten houd, want ik zou er de dupe van wezen.”

Tranen blonken er in het oog van den ouden Jozef.

„Dan mijnheer, zal ik het zelf doen, dan . . . . neem me niet kwalijk mijnheer, dat ik u dat verzoek heb gedaan. Als men in nood is, nietwaar, dan . . . .”

„Hoor eens Jozef, 't spijt me,” en toen van Bergen dat zei, trilde zijne stem, wel een bewijs dus, dat het hem ernst was, „hoor eens Jozef, 't spijt me, maar ik kan het niet voor je doen. Je weet, hoe de directeur is, je kent hem en je hebt te dikwijls zijn luimen moeten verdragen om niet te weten, hoe hij *nu* zal zijn. Ongelukkig hij, die de overbrenger van die boodschap is.”

„Ik weet het mijnheer, ik weet het,” was het zuchtend antwoord.

„Nu, ik ga vertrekken,” vervolgde van Bergen. Hij maakte zich dan ook gereed, maar bij de deur zijnde keerde hij zich nog eens om en had juist gelegenheid te zien, hoe achter het bedgordijn een hooggekleurd gelaat zich snel terugtrok. Eerst meende hij aan bedrog te mogen denken; maar zijn